

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi vjeroučitelji!

Na početku ove nove vjeronaučne godine opet se suočavamo s nekim temeljnim pitanjima koja nas uvijek iznova muče. S jedne strane situacija nas potiče da gledamo naprijed u budućnost s povjerenjem i nadom, a s druge strane neke činjenice i misli uporno nas vraćaju natrag, u prošlost, bude u nama sjećanje na grupe vjeroučenika koji su još donedavna bile izraz njihove i naše vjerske vitalnosti, a sada ih eto nema. Oni su svoje "obavili" pa više nemaju što tražiti na vjeronauku. A praznina koju bi upravo sad trebalo ispuniti spasonosnim sadržajima nesmiljeno se širi. Promatrajući sve to mnogi vjeroučitelji postaju obeshrabreni. Ne zrače nadu, ni sigurnost, ni vjeru. Pokušavaju doduše uvijek ponovno i ponovno nabaviti potrebne priručnike za svoje vjeronaučne polaznike, pokušavaju tražiti nove puteve i metode kako bi se lakše mogli približiti djeci i mladima, ali ne ide. Razlog?

Svijet u kojem živimo i u kojem se naši mladi vjeronaučni polaznici osjećaju "kao kod kuće" munjevito se mijenja. Mijenja se kultura, mijenja se mentalitet ljudi, mijenjaju se navike, mijenjaju se pristupi životnim pitanjima, shvaćanje života uopće. I mladi to neosjetno "upijaju" i sve smatraju normalnim. I tako su gotovo navikli na promjene. A mi? Mi se obično ne mijenjamo. Mi ostajemo u svom svijetu koji je, kao i svijet svih odraslih uopće, mladima uglavnom stran. Potrebno je prilagođavanje. Potrebna je promjena našeg mentaliteta, potrebno je mladenačkim duhom približiti se mladima i djeci, pa i odraslima na koje u ovo pokoncilsko vrijeme stavljamo naglasak. Bez prilagođavanja uvijek novim prilikama našega poslanja nema rješenja za tako kompleksnu stvarnost kao što je katehizacija ili evangelizacija.

S tim u vezi vraćamo pozornost na to da je danas više nego ikad potrebno:

1. Promijeniti tip kateheze. To znači ne svoditi je samo na puko poučavanje, nego više poraditi na tome da ona bude istinsko "uvođenje" u stvaran kršćanski život; uvođenje u živu kršćansku zajednicu bogatu duhovnim životom i inicijativama u kojima vrednote potiču na životne izbore.

2. Radi se i o jednoj drugoj promjeni: ne samo promicati katehezu za djecu i mladež, nego i

katehezu odraslih. Odrasli koji se svjesno uključe u zajedništvo i život Crkve gotovo spontano prihvaćaju kršćanski navještaj i spremni su dati svjedočanstvo vjere u raznim vidovima svakodnevnog života.

3. Ovdje se pojavljuje i treći momenat, tzv. neanonimna ili diferencijalna kateheza koja sve više dolazi do izražaja i koja ističe činjenicu: nema "odraslog" čovjeka ili kršćanina u čistom statusu. Postoje odrasli profesori, inženjeri, liječnici, mehaničari, činovnici, manualni radnici. I kao takvima im treba pristupiti, tj. poći od njihovih pitanja, problema, neposrednih potreba i traženja, te im govoriti lakim i razumljivim, pristupačnim jezikom. Tek kad se pođe od ljudskih stvarnih nada i očekivanja, može se prijeći na govor o Bogu koji daje odgovor na ljudske težnje, pa i one neočekivane.

4. Na put vjere valja krenuti "zajedno", u malim homognim skupinama koje su prikladne za početno uvođenje, da bi se potom moglo doći do šireg i obuhvatnijeg pogleda i shvaćanja kršćanske zajednice: župe, biskupije, opće Crkve sa svim njezinim prednostima ali i uvjetovanostima. No, tome je moguće nadati se samo ako je odmah na početku poduzet hrabar izbor vjere bez predrasuda i bez straha pred mogućih krizama.

Svaka kriza, pa i kriza naviještanja ili katehizacije, ako je suočena s iskrenošću i istinom, ako se pristupa ljudima bez "maske", jednostavno i otvoreno, uvijek je spasonosna. Ona rodi novim znakovima koji vode obnovi. Tako i na području suvremene kateheze koja nam sugerira da valja:

– vrednovati osobne susrete: Riječ Božja prenosi se od čovjeka čovjeku i to toplinom glasa, spontanošću gesta, nastojanjem oko prijateljstva, djelima ljubavi;

– vrednovati grupe obitelji. Jedan kršćanski par koji uistinu živi vjernički otkriva u braku neizmjereno bogatstvo i to posreduje drugima željom za povezivanjem. No to pretpostavlja solidnu katehezu pripreme na brak;

– vrednovati obiteljsku katehezu. Ima mnogo roditelja koji u vrijeme pripreme svoje djece na prvu pričest ili krizmu otkrivaju svoju vjeru i žele je bolje upoznati. Njima bi katehete trebali posvetiti posebnu pažnju;

– vrednovati male zajednice koje se opiru napasti da se zatvore u geta i pokušavaju tražiti nove putove vjere, pokazujući da se može ići i rasti "zajedno";

– vrednovati liturgiju u okviru župe: u nedjelje i blagdane, kao i u ostalim prigodnim susretima primiti sakramente tijekom godine;

– vrednovati sredstva saobraćanja preko kojih se /posebno tiskom/ može stvarati novi evanđeoski pogled na kulturu i evangelizaciju našeg vremena.

Taj put vrednovanja ljudskih i kršćanskih stvarnosti može uvelike pospješiti stvaranje novog pogleda na narav kateheze i katehizacije i pripomoći u konkretnoj praksi.

U tom pravcu kreće se problematika sadržaja ovog broja.

Nadamo se da će vam korisno poslužiti u ovom ili onom smislu. A od ovog broja pa nadalje pozivamo sve vas da nam na temelju svoga iskustva izrazite svoje želje, prijedloge, primjedbe i sugestije kako bismo ubuduće mogli zajedno s vama izgrađivati program i donositi sadržaje koji bi vam maksimalno odgovarali za konkretnu praksu.

Uredništvo